

Arrest

nr. 113 361 van 5 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 20 maart 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 25 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 10 oktober 2013.

1.3. Op 11 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd per drager ter kennis gebracht op 11 oktober 2013.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Sfax en hebt de Tunesische nationaliteit. U bent Arabier. Uw vader is dagloner en uw moeder is huisvrouw. U hebt nog een zus en twee broers in Sfax. Eén van uw broers heeft kanker.

In 2002-2003 heeft u zo'n anderhalf jaar in de gevangenis gezeten naar aanleiding van een gevecht waarin u was verwikkeld geraakt met een man uit uw buurt die uw moeder had beledigd. Hierna hebt u in Tunesië nooit enig probleem gehad en u, noch uw familie, hebben zich ooit met politiek ingelaten.

In 2010 hebt u omwille van economische redenen Tunesië illegaal verlaten en in maart 2010 kwam u aan in België. U kwam hier verschillende keren in aanraking met het gerecht en kreeg telkenmale een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan u geen gevolg gaf.

In juli 2010 leerde u hier de Belgische Fatima Mahdi kennen en op 15 of 16 oktober 2012 traden jullie religieus in het huwelijk. Uw aanvraag om het huwelijk 'wettelijk' te maken werd op 17 juli 2013 geweigerd daar er werd geoordeeld dat het hier een schijnhuwelijk betrof.

Toen u tijdens een actie opgezet door de Belgische autoriteiten gecontroleerd werd, werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond en werd u op 1 augustus 2013 overgebracht naar het gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 30 augustus 2013 diende u een asielaanvraag in daar u sinds een drietal maanden lijdt aan zware migraine, onder ander te wijten aan de problemen om uw huwelijk te officialiseren, en u van mening bent dat België bijgevolg moet voorzien in een medische behandeling, te meer u niet over de middelen beschikt om u in Tunesië te laten behandelen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (cgvs) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt Tunesië te hebben verlaten om te kunnen werken en uw familie te helpen. U gevraagd of er nog andere redenen aan de grondslag lagen van uw vertrek, ontkent u dat (CGVS, p.2). Deze door u aangevoerde redenen zijn louter socio-economisch van aard en hebben geen uitstaans, en dat hoeft geen betoog, met de Conventie van Genève die in bescherming voorziet van mensen die hun land verlaten hebben omwille van problemen die gerelateerd zijn aan hun nationaliteit, religie, behoren tot een sociale groep, politieke partij of etnie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U stelt weliswaar dat u in 2002-2003 anderhalf jaar gedetineerd bent geweest, doch hierna hebt u nooit meer enig probleem met de autoriteiten of enig ander persoon gehad (CGVS p.2).

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door het gegeven dat u pas na een verblijf van zowat drie jaar in België asiel aanvraagt. U hiernaar gepeild, geeft u aan hier eerder geen nood aan te hebben gehad (CGVS, p.2). Gevraagd waarom u dan nu de nood voelt een asielaanvraag in te dienen, stelt u sinds drie maanden te lijden aan zware migraine. Dient opgemerkt, en dat hoeft geen betoog, dat deze door u aangevoerde reden geen uitstaans heeft met de Conventie en u zich hiervoor dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uw verklaring dat u in Tunesië niet over de nodige financiële middelen beschikt, is een louter economisch motief dat andermaal geen band heeft met de Conventie (cgvs p.3).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties dienen u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd.

In uw administratief dossier bevinden zich kopies van uw paspoort, rijbewijs, geboortedocument en document opgesteld voor gebruik in het buitenland waaruit blijkt dat u vrijgezel bent. Deze documenten hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan en vermogen bijgevolg niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Tunesië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel, voert verzoeker aan dat hem geheel ten onrechte het statuut van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt geweigerd. Verzoeker betoogt dat hij in 2002-2003 gedurende anderhalf jaar in de gevangenis zat in Tunesië naar aanleiding van een gevecht waarin hij verwikkeld was geraakt met een man uit de buurt. Hij vervolgt dat hij Tunesië verliet in 2010 en dat hij alhier kennis maakte met F.M. met wie hij religieus huwde in 2012. Verzoeker betwist ten stelligste dat het voorgenomen huwelijk een schijnhuwelijk betreft zoals door de Burgerlijke Stand in Antwerpen geoordeeld. Verzoeker besluit dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij aldaar enige tijd in de gevangenis zat, hij ernstig ziek is en verzorging nodig heeft, en het onmogelijk is dat hij van zijn partner wordt gescheiden en dit een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker is tevens van oordeel dat in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan weerhouden worden.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij Tunesië heeft verlaten om te kunnen werken en zijn familie te helpen, (ii) deze aangevoerde redenen louter van socio-economische aard zijn en geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève, (iii) er evenmin redenen zijn om hem de status van subsidiaire bescherming toe te kennen vermits hij na zijn detentie in 2002-2003 nooit meer problemen heeft gekend met de autoriteiten of enig ander persoon, (iv) ook de migraine geen uitstaans heeft met de Conventie, en (v) opgemerkt dient te worden dat na een grondige analyse van de actuele situatie in Tunesië blijkt, dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève "a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)". De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling.

2.4. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet betwist dat hij zijn land van herkomst verliet om louter socio-economische redenen en deze redenen geen uitstaans hebben met het Verdrag van Genève, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld.

In de mate verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omdat hij daar reeds in de gevangenis heeft gezeten in 2002-2003, kan de Raad ook hier slechts vaststellen dat verzoeker niet betwist dat hij daarna nooit meer problemen kende met de Tunesische autoriteiten of derden.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de inbreuk op het gezinsleven in casu niet dienstig wordt aangevoerd. In de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt immers

uitsluitend uitspraak gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot benadrukt de Raad dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.5. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Tunesië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing dienaangaande niet.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS